

Politieke droom

Vannacht droomde ik over Thierry Baudet. Dat had u vast niet achter mij gezocht en ik zelf eerlijk gezegd ook niet, maar het was toch zo. Hij had een keppeltje op in mijn droom en hij droeg een klein, zilveren kruis op het revers van zijn donkerblauwe pak (een debuut, in mijn dromen dragen mannen nooit donkerblauwe pakken). Hij praatte alsof hij alles wist van alles en ik kreeg veel vertrouwen in hem. Hij stond hoog boven mij op de preekstoel die ik herkende van vroeger: Sionskerk, Westnieuwland 56, Vlaardingen. Alles was nog net als toen. Uit hout gesneden druiventrossen en graanhalmen in Oud-Testamentische overvloed, een vloer van fijne grindsteentjes, een stenen vis die achter mij in een glas-in-loodraam zwom.

Niet alleen de mens, ook het vee hoort op de Sabbathdag des Heeren niet te werken, betoogde Baudet, want zo stond het in de H. Schrift. Onder hem, voor de preekstoel, stond een grijs dier op vier hoefjes. Bij alles wat Baudet zei, boog hij zijn zachtmoedig hoofd. Niet omdat hij het eens was met de preek, maar omdat Marianne Thieme – die in de voorste bank zat en een klein, zwart hoedje ophad – hem telkens een handje haver aanbood. Ze oogde wat verdwaasd onder dat hoedje. Zondagsrust voor ezels, dat ze daar bij de Partij voor de Dieren niet op gekomen waren.

Baudet preekte rustig verder. Zijn preek was lang en tussendoor werd niet gezongen. Dat vond de ezel ook jammer, zag ik, maar Baudet had zoveel te vertellen. Landbouwgif en aandelenhandel werden verboden: niet kosjer. En zijn uitleg over de vreemdeling in onze poorten sloot hij af met de bekende, joods-christelijke tekst: ‘Want denk erom dat jullie zelf als vreemdelingen in Egypte hebben gewoond.’ ‘Geen zwijnerij meer in dit land!’ riep hij en wees met zijn vinger naar de hemel. ‘We bouwen alle Brabantse varkensschuren om tot weeshuizen.’ Er zou plek zat zijn voor duizenden vergeten volbloed Nederlandse kinderen en wie weet, bleef er zelfs ruimte over voor vijfhonderd doodvermoeide weeskinderen uit Griekenland.

‘Wie zal dat betalen?’ probeerde Thieme nog, maar Baudet toverde uit zijn binnenzak een klein oliekruikje en begon te schenken: vloeibaar Godsvertrouwen, rechtstreeks geïmporteerd uit Sarfath. De olie stond niet stil. Onder de preekstoel verscheen een plas en de hoefjes van de ezel glommen. Ik keek naar mijn gezalfde schoenen. Joods-christelijker dan dit wordt het niet, dacht ik nog. En toen werd ik wakker en zie, het was een droom.

Liesbeth Goedbloed in het Nederlands Dagblad, augustus 2020